

Dosarul nr. 2ra-562/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Centru (jud. S. Suvac)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai)

## ÎNCHEIERE

8 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul  
Judecătorii

Ala Cobăneanu  
Dumitru Mardari  
Nicolae Craiu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Valeriu Brăgaru împotriva Instituției Publice „Agenția Servicii Publice” cu privire la anularea ordinului privind încetarea contractului individual de muncă, restabilirea în funcție, încasarea despăgubirii pentru perioada de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral

împotriva deciziei din 21 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi și menținută hotărârea din 10 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 7 februarie 2018, Valeriu Brăgaru a depus cerere de chemare în judecată împotriva IP „Agenția Servicii Publice” cu privire la anularea ordinului privind încetarea contractului individual de muncă, restabilirea în funcție, încasarea despăgubirii pentru perioada de absență forțată de la muncă și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii a invocat că la 23 februarie 1998, a fost angajat la ÎS „CRIS Registru” în subdiviziunea Departamentul acte de identitate, Serviciile eliberare a actelor de identitate, Serviciul eliberare a actelor de identitate Drochia, care ulterior a fost reorganizată în IP „Agenția Serviciilor Publice”, unde a prelungit să activeze în calitate de inspector superior.

La 13 decembrie 2017, prin ordinul nr. 618p, i-a fost adus la cunoștință faptul că începând cu data de 13 decembrie 2017 contractul individual de muncă, încheiat între el și angajator, este desfacut în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii și anume, în legătură cu reducerea numărului sau a statelor de personal.

A invocat dezacordul său cu ordinul nr. 618p din 13 decembrie 2017 privind concedierea lui, considerând că încetarea raporturilor de muncă a fost efectuată cu încălcarea procedurii de concediere.

Astfel, a remarcat că potrivit art. 88 alin. (2) lit. h) Codul muncii, concedierea salariaților membri de sindicat în cazurile stipulate la art. 86 alin. (1) lit. c), poate avea loc doar cu acordul preliminar scris al organului sindical, ce nu a fost respectat de către pârât și poate servi drept temei pentru anularea ordinului de concediere și restabilirea lui la locul de muncă.

La fel, pârâtul nu a ținut cont nici de art. 88 alin. (2) lit. c) Codul muncii, potrivit căruia administrația Agenției Serviciilor Publice a fost obligată să-i propună în scris un alt loc de muncă (funcție) în cadrul unității respective.

A precizat că nu corespunde realității afirmațiile pârâtului precum că în baza unei analize a activității subdiviziunii pe parcursul ultimelor 10 luni ale anului 2017, s-a constatat că dânsul a avut o productivitate a muncii scăzută, volumul de lucru fiind sub nivelul mediu.

A subliniat că a îndeplinit cu toată onestitatea și conștiința toate obligațiunile de serviciu prevăzute de fișa postului a inspectorului superior în domeniul respectiv, iar în afară de lucru cu populația și prelucrarea actelor și cererilor primite, a avut la evidență dosarele și registrele instituite în SEAI Drochia cu eliberarea anumitor acte de identitate, ceea ce nu a fost luată în atenție de către angajator în timpul aprecierii nivelului de productivitate a muncii.

Totodată, pârâtul în cadrul analizei productivității muncii, nu a luat în calcul așa criteriile ca vechimea lui de muncă, care constituie aproximativ 20 ani în unitatea respectivă, lipsa sancțiunilor disciplinare și caracteristica pozitivă de la locul de muncă.

La fel, nu a fost luat în considerație faptul că are la întreținere un copil minor, iar alte surse de venit nu are.

A considerat că din motivul încălcării procedurii de concediere prevăzute de legislația muncii și aprecierii greșite a nivelului productivității muncii, ordinul nr. 618p din 13 decembrie 2017 privind concedierea lui din cadrul IP „Agenției Serviciilor Publice” urmează să fie anulat cu restabilirea la locul de muncă.

A indicat că salariul mediu lunar la data concedierii a constituit suma de 5 050 de lei și, reeșind din prevederile art. 90 alin. (1) și (2) Codul muncii, a susținut că angajatorul este obligat să-i repare prejudiciul cauzat pentru toată perioada de absență forțată de la muncă.

Cu referire la prevederile art. 90 alin. (3) Codul muncii, a menționat că pârâtul urmează să-i repare și prejudiciul moral care se datorează faptului producerii suferințelor psihice, prin situația defavorizată în prag de iarnă, fiind lăsat fără nicio sursă de existență și cu copilul minor în brațe, întreținerea căruia necesită cheltuieli considerabile.

Așadar, în urma celor întâmplate a suferit psihic, a pierdut echilibrul emoțional și sufletește și din acest motiv a considerat necesar de a-i fi încasat de la pârât prejudiciul moral în sumă de 10 000 de lei.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 86, 87, 88, 89, 90, 183 Codul muncii, art. 166, 167 CPC.

A solicitat admiterea acțiunii, anularea ordinului nr. 618p din 13 decembrie 2017 privind concedierea lui din cadrul IP „Agenția Serviciilor Publice” cu restabilirea în funcția deținută anterior - inspector superior al IP „Agenția Serviciilor Publice”, subdiviziunea Departamentul acte de identitate, Serviciile eliberare a actelor de identitate, Serviciul eliberare a actelor de identitate Drochia, încasarea din contul IP „Agenția Serviciilor Publice” în beneficiul lui a despăgubirilor pentru întreagă perioadă de absență forțată de la locul de muncă și a prejudiciului moral în sumă de 10 000 de lei.

Prin hotărârea din 30 noiembrie 2018 a Judecătoriei Drochia sediul central, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prin decizia din 14 martie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost admis apelul declarat de Valeriu Brăgaru, casată hotărârea din 30 noiembrie 2018 a Judecătoriei Drochia sediul central și remisă cauza la rejudecare în Judecătoria Chișinău sediul Centru, care are competență jurisdicțională de examinare.

Prin hotărârea din 10 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău sediul Centru, a fost respinsă acțiunea ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 21 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi și menținută hotărârea primei instanțe.

Prima instanță și instanța de apel au stabilit că Valeriu Brăgaru a fost inclus în lista pentru reducerea funcției din motivul că indicii de activitate erau reduși, productivitatea muncii pe care o efectua ultimul era cea mai mică dintre toți inspectorii superiori din SEAI Drochia, volumul de lucru pe care îl efectua fiind cu mult sub nivelul celorlalți angajați în funcții similare cu același nivel de calificare.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare au constatat că ordinul nr. 618p din 13 decembrie 2017 privind încetarea contractului individual de muncă între angajator și Valeriu Brăgaru a fost emis cu respectarea normelor legale, iar temeuri de restabilire în funcția anterior deținută nu există, or în conformitate cu art. 88 Codul muncii, IP „Agenția Serviciilor Publice” a remis Agenției pentru Ocuparea Forței de Muncă informația privind faptul că salariatul Valeriu Brăgaru urmează a fi disponibilizat, fapt ce denotă respectarea procedurii prevăzute de art. 88 Codul muncii, precum și faptul că angajatorul nu a îngădit dreptul reclamantului la muncă și libertatea de a munci.

Prima instanță și instanța de apel au mai evidențiat că dispozițiile art. 88 alin. (1) lit. c) Codul muncii prevăd obligarea angajatorului de a propune în scris un alt loc de muncă în cadrul aceleiași unități, numai dacă dispune de un astfel de loc vacant, însă din materialele cauzei rezultă că un asemenea loc nu exista.

La fel, prima instanță și instanța de apel au constatat că Consiliul Organizației Sindical a Agenției Serviciilor Publice a hotărât, conform procesului-verbal nr. 10 din 13 decembrie 2017 să-și exprime acordul la concedierea de la serviciu în temeiul art. 86 alin. (1) lit. c) Codul muncii, a angajaților propuși de administrație, printre care figurează și Valeriu Brăgaru.

La 16 ianuarie 2020, Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi a declarat recurs împotriva deciziei din 21 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, deoarece instanța de apel a admis încălcări esențiale ale drepturilor lui fundamentale în cadrul procesului civil, a interpretat eronat legea materială, a apreciat în mod arbitrar probele administrate și a ignorat totalmente principiul egalității persoanelor în fața legii și justiției, precum și cel al securității raporturilor juridice prin adoptarea unei decizii contrare practicii judiciare stabilite în această materie, ceea ce constituie o încălcare a art. 6 din CEDO - dreptul la un proces echitabil.

Instanța de apel trebuia să țină cont la judecarea prezentei cauzei de principiul egalității în fața legii și justiției, securitatea raporturilor juridice și aplicarea uniformă a legislației, or pe cazuri similare, cu ordine de concediere similare (cu conținut similar și formă similară) au fost adoptate decizii contrare.

A precizat că informația privind disponibilizarea salariaților prezentată de ASP către Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă, informație care îl vizează, inclusiv pe el, a fost transmisă cu mai puțin de 2 luni înainte de data emiterii ordinului de concediere și anume, la 26 octombrie 2017 în timp ce ordinul de concediere nr. 618p a fost emis la 13 decembrie 2017.

Astfel, în vederea respectării prevederilor art. 88 alin. (1) lit. g) Codul muncii, angajatorul urma să prezinte către AOFM o atare informație cel târziu la 13 octombrie 2017.

Instanțele de judecată ierarhic inferioare, contrar celor evocate supra, au decis că ASP a respectat această condiție la concedierea lui din funcția deținută, interpretând prevederile inserate la art. 88 alin. (1) lit. g) Codul muncii în sensul acordării posibilității legale angajatorului de a prezenta o asemenea informație către AOFM cu mai puțin de 2 luni înainte de concediere.

La fel, au fost interpretate eronat și dispozițiile legale referitoare la obținerea de către ASP a opiniei consultative din partea organului sindical la concedierea lui, or din materialele cauzei rezultă că Organul sindical al ASP a prezentat către ASP avizul consultativ nr. 27 la 14 decembrie 2017, adică ulterior emiterii ordinului de concediere a lui, în condițiile în care opinia consultativă a organului sindical trebuie să preceadă, dar nu să succedă data emiterii ordinului de concediere.

În acest sens, a obiectat că este neîntemeiată poziția instanței de apel, rezultată din interpretarea eronată a textului de lege consemnat la art. 88 alin. (1) lit. h) Codul muncii precum că Organul sindical al ASP și-a exprimat acordul la concedierea lui la 13 decembrie 2017, conform procesului-verbal nr. 10 din aceeași dată, or așa cum rezultă din prevederile legale menționate, la concedierea salariatului trebuie să se țină cont de opinia consultativă (în speță, avizul consultativ), dar nu de actele ce au stat la baza emiterii opiniei consultative - procesul-verbal nr. 10 din 13 decembrie 2017, care nu constituie o veritabilă opinie consultativă, ci un act premergător elaborării opiniei consultative.

Instanța de apel a apreciat eronat probele prezentate de ASP menite să probeze lipsa dreptului preferențial al lui la menținerea locului de muncă în rezultatul reorganizării ASP.

În pofida faptului că ASP nu a probat fără echivoc că el nu a avut un drept preferențial la menținerea locului de muncă, instanța de apel totuși a considerat că el a dat dovadă de productivitate joasă a muncii, motiv pentru care a și fost concediat.

A subliniat că angajatorul, la eliberarea din funcție a lui doar a încercat să efectueze analiza gradului lui de productivitate a muncii, prin comparație cu munca prestată de alți salariați, angajați în funcții similare celei deținute de el, însă informația prezentată de către ASP nu reflectă adevărul despre calificarea și gradul de productivitate a muncii prestate de el în cadrul SEAI Drochia.

Or, luarea în calcul, în exclusivitate, doar a informației consemnate în registre electronice (automatizate) la efectuarea analizei productivității muncii, scoate în evidență o mică parte din volumul muncii îndeplinite de el în cadrul SEAI Drochia și drept consecință implică reflectarea unei informații neveridice despre gradul de productivitate a muncii prestate.

La fel, există necorespunderi și între datele analizei productivității muncii ale altor salariați ce ocupau funcții similare.

La 25 februarie 2020, în adresa intimă IP „Agenția Servicii Publice” a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Valeriu Brăgaru, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f. d. 88 vol. II), fiind recepționată de către intimată la 27 februarie 2020, ceea ce se atestă prin avizul de recepție anexat la actele cauzei (f. d. 94 vol. II).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimata să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 16 ianuarie 2020 împotriva deciziei din 21 noiembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în

care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Valeriu Brăgaru, reprezentat de avocatul Stanislav Copețchi.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,  
judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu